

Igen tisztelt Uram!

New York, 1976. II. 11.

Nagy érdeklődéssel olvastam a "világ" február 8.-iki számában leközölt érdekes írását egy bizonyos spiritiszta szeánszról, amelyen két váci szellem megjelent és ott jövendöltek az 1915-ös évre. Az egyiknek neve Kovács Ernő negyvennyolcas őrnagy volt, teljes nevén galsai Kovách Ernő, a másik neve Bárdos Ernő váci városi tanácsos volt.

En váci születésű lévén mindkettőt személyesen ismertem, mert családunk jóbarátai voltak. Galsai Kovách a szabadságharc után sokáig Kufsteinben raboskodott, majd a kiegyezés után a váci fegyház igazgatója lett. En persze már mint öreg bacsit ismertem, aki sokszor a ölébe ültetett és egy rajzlapra kitűnő vázlatokat rögtönzött előttem. A betyár a csárdában mulat és énekel hozzá, a dalolására most is emlékszem, az öreg úr dúdolta el nekettes öreges hangján: "Sejhaj igyunk rája, ugyis elnyel a sír szája, ott lesz féredt testünk csendes hazája..." En örömmel néztem a keze alól kibontakozó vonalakat, ahogy a betyár fokozatosan előtűnt és hallgattam a nótáját, amit ime amai napig se felejtettem el. Ötöle értesültem először életemben Petőfiről, akit személyesen ismert, de meglehetősen furcsa véleménye volt róla. Azt állította, hogy abba a csárdába nem mentek, ahol tudták hogy Petőfi a verseit mondja a parasztnak, mert a költő nagyon hangos és izgága ember volt. Ezt most már úgy nem hiszem el, mint a cikkben közölt jövendöléseit. Nyolcvan éves korában halt meg az öregúr, katonai pompával temették el.. A váci temetőben nyugszik.

A másik szellem, aki a szeánszon jelentkezett, szintén apám barátja volt, Bárdos Ernő, városi tanácsos. En körülbelül hatodikos gimnazista lehettem, mikor nálunk volt és meglátva akkoriban festett képeimet ő ismert el először "festőnek." Azt mondta: "azt tudtam, hogy egy jó barát házához jöttem, de hogy egy művész házába jöttem, arról fogalmam se volt!..." Aztán bevonult az első világháborúba mint hadnagy, bagy fohadnagyt, és a szerb harcsteren elesett. Mindenki nagyon sajnálta, mert nagyon szerették őt Vácott.

Azért közlöm mindezeket, hogy a nevezettek valóban élő váci emberek voltak, mert a cikk azzak végződik, hogy a vizsgálat eredménye nagyot nyert volna értékben, ha bebizonyul hogy csakugyan éltek valamikor ilyen nevű és hivatalú emberek... ezt még ma se, lenne túlságosan nehéz megállapítani."

Hát valóban nem nehéz, mert például én is, aki váci születésű vagyok és személyesen ismertem őket, ezt igazolom. Persze, a személyek utólagos agnoszkálásától a jövendőmondásuk épp úgy hamisnak bizonyul, mint anélkül. Túlvilági szereplésük egyáltalában nem válik előnyükre. És csak azért tartottam érdekesnek válaszolni a cikkben fölvetett gondolat-
ra hogy "ha bebizonyul, hogy csakugyan éltek.... stb..."

De ez nem változtat semmit azon, hogy a cikket akár csak igen tisztelt Uram többi írását ne a legmegkülönböztetett figyelemmel és érdeklődéssel olvassam, úgy mint eddig is tettem...

maradok kiváló tisztelettel:

Kemény László
Hódolva tisztelt Uram! Kiválóan érdekes írását olvastam a "világ" február 8.-iki számában. A cikkben leírtakról személyesen ismertem meg a váci szellemeket. A szeánszról valóban váci emberek voltak, akiket én is ismertem. A cikkben leírtakról személyesen ismertem meg a váci szellemeket. A szeánszról valóban váci emberek voltak, akiket én is ismertem.

Én is ismertem a váci szellemeket. A szeánszról valóban váci emberek voltak, akiket én is ismertem.